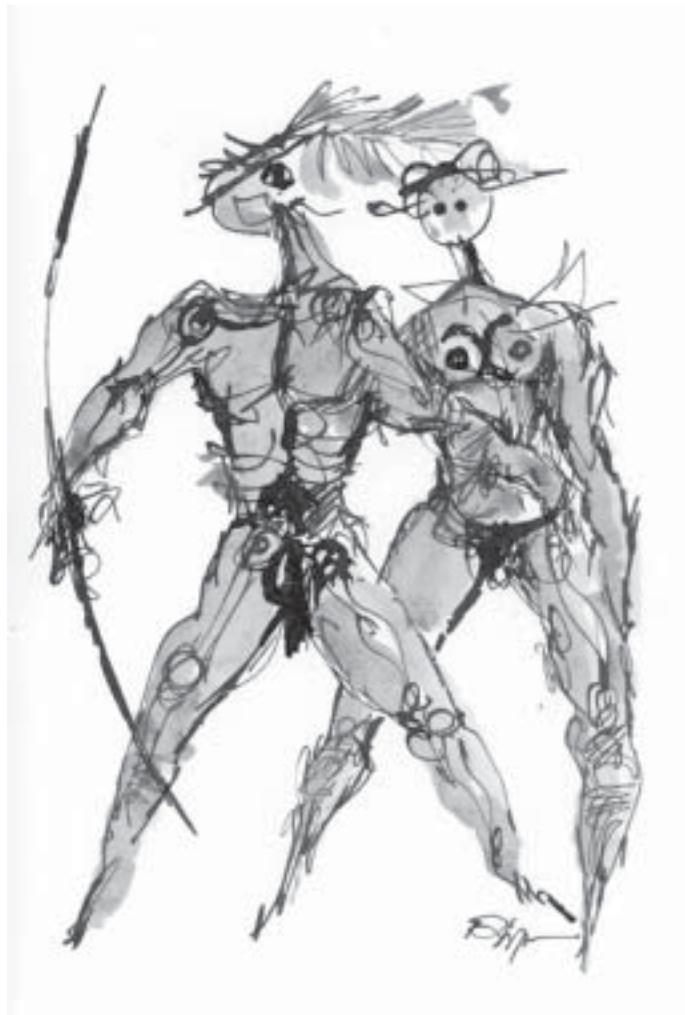

P OEMAS

Elena Liliana Popescu

Elena Liliana Popescu (Turnu Magurele, Rumanía, 1948) es doctora en matemáticas por la Universidad de Bucarest, de la que actualmente es profesora. Perteneció a la Unión de Escritores de Rumania. Tiene publicados varios libros de poesía. Ha traducido del inglés, francés y español. Entre sus libros podemos citar: *A ti* (1994), *El reino de entre los pensamientos* (1997), *Vuelo. Sueño y destino* (1999, sobre su padre, el poeta y piloto George Ioana) y *Peregrino* (2003).

Joaquín Garrigós (Orihuela, España, 1942) es licenciado en filología hispánica y en derecho por la Universidad de Murcia. Traductor literario especializado en literatura rumana, ha vertido al español la obra narrativa y memorialística de Mircea Eliade. En 1999 recibió el Premio de Traducción de la Unión de Escritores de Rumania.

Traducción de Joaquín Garrigós

Nu ti-am spus până astăzi

Lui Joaquín Garrigós

Nu ți-am spus până astăzi
că zilele trec
fără să-mi mai povestească
micile lor întâmplări, de zi cu zi,
că marile, toate
s-au întors în ocean
și că albia lor secătuită plânge tăcut,
după vicisliunea valurilor de altă dată,
că tristețea adâncă nu mai are cuvinte
iar amintirile
nu se mai pot trăi niciodată la fel,
că viața este și nu este
ceea ce părea să fie atunci,
sau într-un miline rităcit undeva în trecut,
că am văzut
cum colbul acoperă totul,
iertarea și ura deopotrivă,
că aspirația spre ceea ce poate fi mai bun
se impregnează cu balastul
cel mai fin cu putință,
povară ascunsă cu grijă undeva,
între cîrțile memoriei acelei ființe
necunoscute din ce în ce mai mult,
că uitarea nu există,
și la fel depășirea,
decît poate în visele noastre
de fiecare zi,
acole unde ne retragem
de-atîtea ori,
precum s ne putea întoarce,
cîndea,
în visul nostru din tîrziu, acolo
unde poposim de fiecare dată,
pentru a ne putea întoarce cîndva...

No te había dicho hasta hoy

A Joaquín Garrigós

No te había dicho hasta hoy
que los días pasan
sin contarme
sus pequeños avatares cotidianos,
que los mares todos
han vuelto al océano
y que su lecho seco llora en silencio
la viveza de sus olas de antaño,
que la tristeza carece ya de palabras
y los recuerdos
tampoco pueden ya vivirse igual,
que la vida es y no es
lo que parecía ser entonces,
o en un mañana perdido en el pasado,
que he visto
cómo el polvo lo cubre todo,
el perdón y el odio a la vez,
que el aspirar a lo mejor
se impregna del lastre
más fino posible,
carga cuidadosamente oculta
entre los pliegues de la memoria de aquel ser
cada vez más desconocido,
que el olvido no existe
ni tampoco la lejanía
salvo, quizás, en nuestros sueños
de cada día
donde nos recogemos
tantas veces
para poder volver
de tanto en tanto
a nuestro sueño de siempre, allí
donde nos detenemos cada vez
para poder volver algún día...

Nu ți-am spus până astăzi
că râul își pregătește marea
pentru încoarcarea aceluși
din peripețiile-i fără de număr,
iar viclășiile pe care le adăpostește
vremelnic,
alergă neajutate,
Căci să știi că viața lor
va însemna de acum
ceva ce le-ar speria de moarte,
în înțelegerea lor limitată,
că mărul din adâncuri,
este mai pregătit ca niciodată
să accepte noile forme de suferință
pentru a putea să-și la cunoaștere,
că totul este cum nu se poate mai greu
de suportat aici, unde totul
îi pare de fiecare dată altceva,
celui ce nu știe să vadă
decât ceea ce se poate vedea,
că nemărginirea poate fi cuprinsă
în gândul cel de pe unghi,
care poate deveni cel dinăl,
doar o singură dată în viață,
sau că punctul poate să fie
atât de înălțător, înălțându-se
întreaga imensitate de forme distincte,
ale căror însușiri negriute
se întrepătrund până la identitate,
în esența lor nepocritivă,
că drumul e cale și scop pretutindeni,
având toate cele abateri și lăptuire,
gând și speranță, trădare și recunoștință,
cât întreaga suflare
este pregătită oricând pentru călătorie
pentru a ajunge acolo
de unde nu mai poate pleasa,
fără să sufere cea mai grea dezamăgire,
a celui ce știe...

No te había dicho hasta hoy
que el río prepara su lecho
para el retorno a casa
después de peripecias sin cuento,
y los seres que albergó
durante un tiempo
corren desamparados
sin saber que su vida
significará en adelante
algo que los asustará de muerte
en su limitado entendimiento,
que el cieno de las profundidades
está más preparado que nunca
para aceptar las nuevas formas de dolor
para poder aspirar al conocimiento,
que todo es absolutamente
insoportable allí, donde todo
le parece cada vez distinto
al que sólo sabe ver
lo que puede verse,
que la inmensidad puede abarcarse
con el último pensamiento,
que puede convertirse en el primero
sólo una vez en la vida,
o que el punto sea
tan grande que abarque
toda la inmensidad de formas distintas
cuyas ignoradas propiedades
se compenetren hasta la identidad
en sus esencias inmortales,
que el camino es vía y meta en todas partes
donde haya pugna y creación,
pensamiento y esperanza, traición y agradecimiento,
que todo el aliento
está listo para emprender el viaje
y llegar allí
de donde no pueda ya irse
sin sufrir la mayor de las desilusiones
del que sabe...

Nu ti-am spus că anulă timpul
se transformă pe clipe în trecut,
în virtutea unei legi nedescoperite
de specialiștii omnișturanți,
pentru a fi în pas cu schimbările
produse de mentalități neechilibrate,
sau să măcară
sunt la fel de periculoase
ca zăcămintele
atunci când te încâlzești
și le produci
sau să le infirmi existența,
să măcară poate și înșelăm:
un război, năvăliri, sau război,
într-o lume supusă schimbării
și în același timp nemiscată,
în adâncurile sale de nepătruns,
să timpul nu este altceva decât
cea mai de temut înfrățire
a mecanicului, idolatră
în încercarea omenească
de a depăși barierele iluziei nevăzute...

No te había dicho que las estaciones
se transforman momento a momento
en la virtud de una ley no descubierta
por especialistas omniscientes,
para ir al compás de los cambios
producidos en mentalidades inalteradas,
ni que las verdades
son tan peligrosas
como las no verdades
cuando uno se obstina
en ponerlas a prueba,
ni invalidar su existencia,
que *nunca* puede significar
más tarde, antaño o ahora,
en un mundo sometido al cambio
y al mismo tiempo inmóvil
en sus impenetrables honduras,
que el tiempo sólo es
la faz más temida
de lo desconocido, idolatrado
en el intento del hombre
por superar las barreras de la ilusión invisible...

Spune-mi

Nu ai crezut
că poți învinge chiar atunci
când renunțând la orice armă,
vei lupta cu propria imagine
pestru eliberarea ta.

Nu te vei mai putea privi
în oglinzile care să te arate
slab sau trufăș,
neînfricat sau laș,
după dorință...

Ți s-a mai spus,
dar nu ai crezut...

În țara fără de oglinzi,
"care îți va mai fi chipul?",
te vei întreba atunci
înădănat și vei afla,
dacă vei lăsa răspunsul
să vină de la sine...

Ce vei avea de pierdut,
când căutarea va fi
singura realitate posibilă?

Care este drumul,
se-ntrețineți cel care merge
fără să știe, pe singurul drum,
pe care poate să ajungă?...

Unde să ajungi
dacă el este deja acolo,
chiar dacă nu poate încă să știe
ce este căștigătorul?

Dime

No creíste
que podrías vencer
cuando, renunciando a las armas,
lucharas con tu propia imagen
por tu liberación.

Nunca podrás mirarte
a los espejos que te muestran
débil o altivo,
impávido o cobarde,
según quieras...

Te lo dijeron
pero no lo creíste...

En el país sin espejos,
"¿cuál será tu rostro?",
te preguntarás entonces
una vez más, y lo sabrás
si quieres dejar que la respuesta
llegue por sí sola...

¿Qué tienes que perder
si la búsqueda es
la única realidad posible?

¿Cuál es el camino?
se pregunta el que marcha
sin saber, por el único camino
por el que puede llegar.

¿Llegar adónde?
si él ya está allí
aunque no pueda saber aún
que ha ganado.

Ce competiție este mai de temut
decît aceea în care tu
ești singurul concurent îndrăgit?

Dar cum mai poți lupta
cînd adversarul poartă,
drept amuletă,
doar chipul tău?

"Alungă toate speranțele", pi-a-o spus,
peora a poezia să spui cu adevărat!
Dar, spune-mi, în ce mai este bună speranța
peora cel care are deja totul?
Sau este o apteare dramatică de înșoțire,
pentru cel care a ajuns? ...

¿Hay alguna competencia más temible
que aquella en que tú
eres el único y obstinado concurrente?

Pero ¿cómo se puede luchar
cuando el adversario lleva
como amuleto
sólo tu rostro?

"Pierde toda esperanza", te dijeron
para que pudieses esperar de verdad.
Pero, dime, ¿de qué le sirve la esperanza
al que lo tiene ya todo?
¿O saber el camino de vuelta al que ya ha llegado?

Imn tăcerii

Cel ce aspiră încă să-și mistrească
sensibila auzire în poezie,
cel invitat la cina împărătească
hrănind cu lac umila-i fantasmă,

cel ce ofrăndă-silencea lui de din
Aceluia ce născământă însăși Viața
cel ce se-ntoarce vesnic la izvoare
și-i propășit uricilor pentru poezia

oricui ar fi dispus să îl învețe,
cel ce se născământă-a privi-n tăcere
și-l vede-n faptele ce par rătăcite
pe Cel ce, Singur, știe-a ler dăruce

și le păstrează-n viață prin iubire,
cel ce-n poeme necareți să cuprindă
esența vie-esență-n elixire
și din tabloul Vieții să desprindă

ce Pictorul pământ să-măștișoare
prin umbrele pe Uchișul necăuzirii,
cel ce-măștișă-ncești să aducă
prin efimere versuri tuncăuzirii,

moindu-și penca-n disperarea cură,
reînviind speranța și-n cuvinte
întreaga lui iubire speranță,
din toate câte sunt, luând aminte.

cel ce avea atât de mult a spune
cândva, prin rimele-i meșugite
se mai putea un alt poem compune
decât cel al Tăcerii nesfârșite?

Himno al silencio

El que aspira todavía a expresar
la vivencia sensible en la poesía,
el invitado a la cena regia
que alimenta con su don la humilde fantasía

el que ofrenda todo cuanto tiene
Al que significa la Vida misma,
el que eternamente vuelve a las fuentes
y siempre está propicio a admitir el consejo

de quien está dispuesto a enseñarle,
el que se atreve a mirar en silencio
y ver en actos que parecen aislados
Al que, Él solo, sabe de su dolor

y los mantiene en vida mediante el amor,
el que con la poesía intenta abarcar
la esencia viva oculta en elixires
y del cuadro de la Vida desprender

lo que el Pintor quiso destacar
en las sombras del Rostro de la inmortalidad,
el que se atreve a dirigirse
con efímeros versos al género humano

mojando su pluma en la muda desesperación
resucitando la esperanza con palabras
extendiendo su amor
por todas cuantas son, observando

Él que tuvo una vez tanto que decir
con sus ingeniosas rimas,
¿podría acaso componer un poema
que no fuera el del Silencio infinito?•